

Sygn. akt I CSK 1007/14

POSTANOWIENIE

Dnia 18 sierpnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Dończyk

w sprawie z powództwa M. Z.-R. i P. R.

przeciwko H. D.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 18 sierpnia 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 12 marca 2014 r., sygn. akt [...],

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

**2) zasądza od pozwanego solidarnie na rzecz powodów kwotę
1800 (tysiąc osiemset) zł tytułem zwrotu kosztów
postępowania przed Sądem Najwyższym.**

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które - zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. - będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Pozwany H.D. we wniesionej skardze kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 12 marca 2014 r. wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania oparł na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Brak jest jednak podstaw do uznania, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Ma to miejsce wtedy, gdy zasadność zarzutów podniesionych w skardze kasacyjnej wynika *prima facie*, bez głębszej analizy prawnej. Dotyczy to więc jedynie uchybień przepisom prawa materialnego albo procesowego, zarzucanym sądowi drugiej instancji w skardze kasacyjnej, o charakterze elementarnym polegających w szczególności na oparciu rozstrzygnięcia na wykładni przepisu oczywiście sprzecznej z jednolitą i ugruntowaną jego wykładnią przyjmowaną w orzecznictwie i nauce prawa, na zastosowaniu przepisu, który już nie obowiązywał względnie na oczywiście błędnym zastosowaniu określonego przepisu w ustalonym stanie faktycznym. Uzasadnienie wniosku nie zawiera przekonującego wyводу prawnego o zaistnieniu takiego stanu rzeczy w stosunku do zaskarżonego skargą kasacyjną orzeczenia. Należy mieć bowiem na względzie, że zarzuty naruszenia prawa materialnego, wypełniające podstawę skargi kasacyjnej, wykraczają poza ustalenia faktyczne dokonane w sprawie przez Sądy *meriti*, na podstawie których dokonuje

się oceny tego rodzaju zarzutów. Skarga kasacyjna nie zawiera natomiast jakichkolwiek zarzutów procesowych zmierzających wykazania uchybień Sądu drugiej instancji w tym zakresie. Poza tym podniesiony w skardze kasacyjnej zarzut, że ziścił się przewidziany w umowie przedwstępnej warunek rozwiązujący umowę z dniem 20 sierpnia 2008 r. pozostaje w oczywistej sprzeczności z czynnościami podejmowanymi przez samego pozwanego, który - jak dowodził w trakcie postępowania sądowego - z dniem 13 września 2008 r. odstąpił od tej umowy. Oznacza to, że sam pozwany stał na stanowisku, że umowa przedwstępna przed dokonaniem tej czynności nie uległa rozwiązaniu i wiązała strony. Poza tym uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania pomija także pełną analizę konsekwencji prawnych zawarcia w umowie warunku rozwiązującego w konkretnych okolicznościach, w jakich doszło do zawarcia umowy przedwstępnej, w szczególności skuteczności tego postanowienia umownego.

Wskazać należy, że nie zachodzi również nieważność postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę - w granicach zaskarżenia - z urzędu (art. 398¹³ § 1 k.p.c.).

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). Na wniosek powodów zawarty w odpowiedzi na skargę kasacyjną orzeczono o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 99, art. 105 § 2, art. 391 § 1 i art. 398²¹ oraz przepisów § 12 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 2 ust. 2 i § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (jedn. tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 490).